

En erfüllten Dram

Nach viru 14 Deeg hat de Rosch zwéi Problemer, haut huet en nëmme méi een, mä dee wäert bleiwen, och wann dee leschte mat deem éischten ze doen huet.

Seng Problemer – oder besser gesot, seng Dreem – si séier beschriwwen:

De Lokomotivchauffer Roger Martens aus dem Rollergronn, e gestanene Maanskärel vu 36 Joer, huet seng grouss éischt Léift net ze bestuede kritt, deen Dram wäert also knapps nach an Erfüllung goen.

De Maartens Rosch, vu 16 Joer u fräiwëllege Pompjee am Rollergronn, wier fir säi Liewe gär eng Kéier, eng eenzeg Kéier, bei engem richtig grouse Brand derbäi gewiescht. Deen Dram gong viru 14 Deeg an d'Rei.

Seng grouss Léift huet Rita Welling geheescht, an 't si well 13 Joer hier, datt d'Rita gewot hat, hie mat heem ze huelen. Wellings hunn an de Kromme Längte gewonnen, mä do war de Rosch just eng Kéier: um Virstellungswend. De Wellings Pier an säi Rousel haten nëmnen déi eenzeg Duechter, géint de Rosch awer näischt anzewennen, well d'Rita hinne scho virdrun houfreg geplättelt hat, dee Jong fir lo scho mat 23 Joer Lokomotivchauffer. De Pier wollt op deem Owend allerhand an och ganz aneshtes vum eventuellen Eedem wëssen, a wéi de Rosch him wéi niewebäi vun senger Aarbecht an sengem Asaz am Nationalcomité vum Landesverband erzielt huet, gouf dee verdéngte Regierungsbeamte Pierre Welling fir d'éischt bleech an duerno rout am Gesiicht. En huet sech gehuewen, huet d'Livingdier opgemaach a gesot: "Mäi Jong, hei hunn d'Steemëtzer d'Lach gelooss, e Roude kënnt mer net an d'Haus!" Säi Rousel wollt och nach eppes soen, mä de Rosch huet sech scho baussen op der Trap rëmfonnt. Dem Rita sä Papp war nëmnen e klenge Männchen, mä en hat e Grëff wéi e Schraubstäck.

De Rosch krut d'Rita duerno nach e puermol ze gesinn a mat him ze schwätzen, mä de Wuerm war an hirer Léift, géint dee Papp konnt a wollt d'Meedchen och sécher näischt ausriichten. De Pier hat si zwee nach eng Kéier beieneen an engem Begger Bistrot erwëscht, an do hat en dem Rita bei de Leit zou eng riicht an d'Gesicht ginn an et virun d'Dier geschubst. Zënter deem Dag ass hatt him, dem Rosch, aus de Féiss gaangen, an zwee Joer méi spéit housch et, e Museksproff an Organist vun der Musel hätt hat bestuet.

't ass wéi et ass: De Rosch huet d'Michèle kennegeléiert a bestuet. Mat hiren zwou Prinzessinnen Ana a Zoé sinn si an hirem eegene Reienhaischen an der Foche-Strooss eng glécklech Famill, mä méi wéi eng Kéier, a besonnesch nuets, geeschtert d'Rita dem Rosch duerch de Kapp.

Et soll kee gleewen, am Rollergronn oder an der Émgéigend hätt et nach kees Feier ginn. Et goufen an de leschte Joeren, zweemol am Rollergronn an eng Kéier am Heckendall souguer dräi richtig grouss Brandkatasrophen, mä 't war wéi e Fluch: déi dräi Kéieren huet de Rosch geschafft an anerer hu geläsch. Wann hie mol fräi war an an den Asaz kouw, da war et héchstens fir anzwousch en Harespelsnaschtrofzehen, enger Kaz vum Bam ze hëllefen oder beschtefalls e Frittendëppen ofzekillen.

Mä du kouw dee leschten Äschermëtwoch. De Rosch hat sech iwwert déi Fuesdeeg fräigeholl, war mat der Famill am

TGV op Paräis gefuer, um Fuesdenschdeg koumen se nees heem, an an der Nuecht op de Mëttwoch ass géint dräi Auer d'Rollergrënnesch Zireen gaangen. Am Heckendall stéing en Haus a Flamen, huet de Kommandant him um Handy gesot, iwwerdeems de Rosch schonn an d'Pompjeeskluft geklommen ass.

Keng zéng Minutte méi spéit ass hie well mat enger Dose Kollegen an zwéi Pompjeesautoen a mat der grousser Leeder rausgeréckt, a keng fënnf Minutten duerno hunn se virun engem dichtegen Haus mat der Nummer 188 gehalen. Den Daach huet hellop gebrannt, déi äiskal Nuecht gespenstesch belicht, aus enger vun den Zëmmeren um éischte Stack an och aus dem Hausgank raus koum eeklege schwaarzen Dampf, duerch deen een awer och schonn d' Flame leckte gesinn huet.

Op de béiden Trottoire stoungen d'Leit ze afen an ze zidderen, an iwwer-

De Song vum klenge Pompjee

Hei ass de Song vum klenge Pompjee.
Dee war mat Läif a Séil derbei.
En hat just ee Begier heibannen:
Säi Mann ze ston, ganz vir a viischter Rei;
eemol, bei engem grouse Brand,
eemol, wann et brennt am Land.

Hien huet déi aner dacks vertrueden,
sech nuets alt leng op d'Wuecht gemellt,
mä iwwrem Sprätzenhaus stinn d'Stären,
de Mound kuckt kal, an 't schléift d'ganz Welt.
Wou bleift säin éischte grouse Brand?
Wéini brennt et an deem Land?

D'Brandstëfter sëtzen all am Prisong.
D'Leit fänke just Zigretten un.
All Mount gëtt brav d'Zireen probéiert,
et ass fir einfach d'Flemm ze hunn.

An dobäi steet d'ganz Welt a Brand.
't mierkt just keen et an deem Land.

fräi iwwersat no engem Lidd
vum Sarah Kirsch a vum Bettina Wegener

deems d'Schläich ausgerullt an ugeschloss
goufen, sot de Kommandant zum Rosch:
"D'Fra ass heiënnen, mä de Mann sëtzt
nach an der mëttelster Kummer. Klëmms
du rop?, ech fueren d'Leeder aus."

„Deen Här huet sech beim Golfspillen
de Fouss gebrach“, huet een um Trottoir ge-
ruff. De Rosch konnt e schuedefrouen Ën-
nertoun raushéieren, iwwerdeems d'Leeder
mam him héichgefuere an d'Waasser aus
dräi Lanzen op an an d'Haus gesprëtzt ass.

Mat der Otemmask virum Gesiicht
ass de Rosch zu där oppener Fënster age-
klommen. Hei ass keen, seet seng Luucht
um Helm him eenzock. Baussen um
Gank huet den Damp sech gewänzelt, an
d'Trapeglänner fir rof huet scho gebrannt.
An der zweeter Kummer gesäit de Rosch
duerch d'Dampwollek, datt e Mann am Py-
jama um Buedem läit, eng Schinn um lénk-
se Fouss. De Mann ass vu sech, d'Gesicht
verschmiert, wéi wann e sech mat den
Hänn géint de Damp gewiert hättt. De
Rosch bedenkt sech net laang, en hieft de
Mann, deen net ze schwéier ass, op, ge-
heit sech en iwwert d'Schëller a fläisst sech
duerch den Damp am Gank op d'Leeder.
Dat alles hat hien x-mol trainéiert, lo be-
zuelet dat sech aus. Hirer e puer doënnere
ruffe Bravo.

„En ass vu sech“, käicht de Rosch, wéi
en nees zu Otem kënnt an de Mann rof op
eng Decke rëtsche léisst.

„Den ‚Samu‘ ass op der Minutt hei“,
seet de Kommandant „Versich de ‚Bouche-
à-bouche‘ bis dohinner, du hues dat jo ge-
léiert.“

Iwwerdeems de Rosch dem Mann mam
Wutz vun der Decken iwwert d'Gesicht
fiert, fir dee meeschte Rouscht wechzekeré-
en, héiert en hannert sech eng Fra Kreesch
doen: „Pier! Ëm Gotteswëllen, wat ass mat
him?!“

De Rosch kuckt op.

„Här Martens, sidd Dir dat? O mäi
Gott! Wat ass mat him?!“

D'Fra am Nuetsläpp mat engem décke
schwaarze Mantel driwwer, ass d'Rousel,
dem Rita seng Mamm, do ass net drun
ze fréckelen. De Rosch bekuckt sech lo de
Mann zerguttstert, an 't lafen him Schud-
derengen iwwert de schweessnaasse Réck.
De Welling! Da sinn déi spéiderhin hier ge-
plënnert!

Hien äntwert der Fra net. Hien zéckt
eng Sekonn, da béckt en sech iwwert deen
aneren.

Josy Braun

imedia